

Miquel Abras i Mazoni: els amics retrobats

XAVIER CASTILLÓN

Miquel Abras és un cas a part dins la rica i activa escena musical de la Bisbal d'Empordà: mai no ha amagat la seva vocació d'arribar a audiències com més àmplies millor amb el seu pop-rock ben elaborat, que té pocs equivalents en el panorama musical català, on encara es troben a faltar propostes comercials que puguin competir en igualtat de condicions amb les grans produccions estatals i internacionals a l'hora de conquerir el gran públic intergeneracional. I Miquel Abras (1977) porta més d'una dècada treballant com a solista, amb rigor i constància, per aconseguir-ho. Però això té un preu: encara que els seus referents i moltes de les seves cançons no es trobin tan lluny de l'univers sonor i estètic *indie* com podria semblar en una primera observació massa superficial de la seva obra, seria difícil imaginar Miquel Abras en el cartell del festival popArb o en altres cites del circuit alternatiu català.

Miquel Abras, però, està disposat a fulminar tots aquests tòpics amb el seu quart disc, *Equilibris impossibles*, publicat —com els tres anteriors— per la discogràfica gironina Música Global. El disc ha estat produït pel també bisbalenc Jaume Pla, l'ànima de Mazoni i un dels músics més respectats de l'esfera independent. La connexió entre Abras i Pla ve de molt lluny: són amics de llarg recorregut, i fins i tot van compartir projectes musicals de joventut com ara el grup Red Orange, anterior a la primera aventura musical de Miquel Abras amb una certa projecció pública, els ballables i festius The Wonderful Baby Dolls. Amb els estudis mòbils de Pla, els ja famosos Paracetamol, Miquel Abras ha pogut gravar sense sortir de la Bisbal, a les dependències que té l'Escola Municipal de Música Conrad Saló a l'edifici del Teatre Mundial, les onze cançons incloses en aquests

Equilibris impossibles, fidels a l'estil d'Abras, però enriquides sonorament amb l'aportació de Jaume Pla i dels altres músics que han participat en les sessions d'enregistrament, la majoria dels quals també són bisbalencs i de la mateixa generació que Abras i Mazoni. «Tenia ganes de tornar-me a divertir com mai a dalt de l'escenari i per això he recuperat alguns músics que havien començat amb mi, com ara Toni Molina i Xevi Raurich. Amb ells, juntament amb Carlus Ramió, vam fer un parell de discos amb un grup que es deia Wonderful Baby Dolls. En Carlus, com molts sabeu, porta des del principi en el projecte Miquel Abras. És una peça molt important en tots els meus discos», explica Abras als fans des del seu web.

Equilibris impossibles és un disc que mereix la denominació d'origen bisbalenc, no només pel lloc on s'ha fet i pels elements que hi han intervingut —que inclouen també la secció de vents de The Gramophone Allstars gairebé al complet—, sinó també per cançons amb color local com ara «La placeta», inspirada per la que hi ha al davant de l'església de la Pietat, i també per les fotografies que il·lustren el llibret del CD, que mostren alguns artistes de la Fira del Circ al Carrer de la Bisbal fent, evidentment, equilibris im-

Equilibris impossibles és un disc que mereix la denominació d'origen bisbalenc, no només pel lloc on s'ha fet sinó també per cançons amb color local

MIQUEL ABRAS

Equilibris impossibles

Discogràfica Música Global.
Girona, 201

CD

possibles. Entre les onze cançons que Miquel Abras ha compost per a aquest nou treball, hi ha autèntiques joies pop com ara el primer single i videoclip, «Gira-sols mirant la lluna», «Felicitat», «Com la noia japonesa» i l'optimista «Podria ser pitjor», que contrasta amb el to més àcid del tema final, «El club dels carronyaires», un retrat inequívoc de determinades tertúlies televisives. Miquel Abras ha madurat com a intèrpret —la seva veu és una de les més personals del pop català, sense etiquetes— i com a compositor d'un repertori tan variat com mereixedor de l'èxit. Els bons resultats de la seva aliança amb Mazoni —visibles en molts detalls del disc i sobretot en cançons com ara «Ficció», amb els seus imaginatius efectes especials— reforcen la idea que la bona música està per sobre dels moviments convulsos que marquen les modes i les tendències marcades per uns poders a l'ombra que cada vegada en tenen menys, de poder.